

Сергієнко І.Г.

Державний університет «Житомирська політехніка»

ІНКЛЮЗИВНА УРБАНІЗАЦІЯ ТА СТАЛА МІСЬКА МОБІЛЬНІСТЬ ЯК ІНСТРУМЕНТИ РЕАЛІЗАЦІЇ «НАЦІОНАЛЬНОЇ СТРАТЕГІЇ ІЗ СТВОРЕННЯ БЕЗБАР'ЄРНОГО ПРОСТОРУ В УКРАЇНІ НА ПЕРІОД ДО 2030 РОКУ»

Стаття розглядає важливість інклюзивної урбанізації та сталої міської мобільності як ключових інструментів для реалізації «Національної стратегії із створення безбар'єрного простору в Україні на період до 2030 року» (далі – Національна стратегія), яка зосереджується на формуванні політики, що буде сприяти рівним можливостям для всіх громадян, незалежно від їх стану здоров'я або статусу та включає в свою структуру посилення заходів, спрямованих на доступність різних секторів, що впливають на якість життя суспільства. Аналізується забезпечення Національною стратегією безбар'єрного простору Цілі 11. Цілей сталого розвитку України 2030, метою якої є створення міст та населених пунктів, які будуть інклюзивними, безпечними, стійкими та сталими. Наголошується на тому, що інклюзивність та мобільність не лише поліпшують якість життя всіх громадян, але й сприяють сталому розвитку міста та аналізується можливість впровадження в українських містах для досягнення цілей стратегії безбар'єрного простору. Міська мобільність є критичним чинником для реалізації інклюзивної стратегії: ефективні, доступні та сталі системи міського транспорту є надзвичайно важливими в сучасному місті. Визначено вплив урбанізації на міську мобільність, вплив міської мобільності на урбанізацію та визначено яким чином стала міська мобільність може бути рішенням проблем інклюзивної урбанізації. Особливу увагу приділено ролі уряду, місцевого самоврядування та громадськості в реалізації Національної стратегії, а також необхідності міжсекторного партнерства для її успішного виконання. Висновки статті вказують на значущість інклюзивної урбанізації та сталої міської мобільності в реалізації стратегії безбар'єрного простору, а також наголошують на необхідності продовження досліджень в цій області. «Національна стратегія із створення безбар'єрного простору в Україні на період до 2030 року» в поєднанні із принципами сталої міської мобільності, може відіграти ключову роль для стимулювання інклюзивного розвитку України, через: – сприяння доступності; – захист прав людини; – економічний розвиток; – соціальну інтеграцію; – заохочення екологічної стійкості; – створення позитивного іміджу.

Ключові слова: стала міська мобільність, безбар'єрний простір, інклюзія, інклюзивний розвиток міст, місцеве самоврядування, цілі сталого розвитку Україна.

Постановка проблеми. Згідно з Конституцією України [7], «людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю». Однак, багато громадян стикаються з бар'єрами у доступі до публічних послуг, повноцінній участі у суспільному житті та працевлаштуванні.

Тривалі військові дії призвели до підвищення числа громадян України, які зазнали фізичних та психологічних травм від російської військової агресії. В результаті цього, спостерігається збільшення числа осіб із інвалідністю та хронічними станами здоров'я, що вимагають постійного догляду та підтримки. Певна частина ветеранів, які були активними учасниками бойових дій,

повернулися із відчутними фізичними та психологічними травмами, включаючи ПТСР. Ці люди зробили значний внесок у захист своєї країни, але зараз потребують спеціалізованої підтримки для адаптації до цивільного життя.

Враховуючи в тому числі ці вимоги, уряду необхідно встановити як пріоритетний напрямок створення інклюзивного суспільства, що задовольняє потреби всіх громадян. Сергієнко І.В. зазначає, що «до головних ініціатив побудови інклюзивного міста варто віднести: розробку та впровадження системи управління, яка сприяє доступності та універсальному дизайну; покращення доступу до міських районів, доступу до житла та транспорту; вдосконалення мобільності;

безпечні громадські місця та програми соціальної інтеграції» [14].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. «Національну стратегію безбар'єрного простору в Україні до 2030 року» в різні контекстах розглядали такі вітчизняні вчені як Г.В. Лещук [8]; С.С. Сидоренко [15]; Р.С. Мохнюк [10] та ін. Стала міська мобільність, її роль в сталому розвитку та створенні безбар'єрного середовища вивчалася І. Прокопчук, В. Гладких [13]; Ю. Жук, І. Бухта [6]; Н. Маргіта, Р. Вороніна [9]; Р. Гакенгаймер [4]; Ф. Роуд [3]; Ейнхоа Серна [1] та ін. Однак питання досягнення інклюзивної урбанізації в даних аспектах освітлено не достатньо та потребує додаткових досліджень.

Мега статті. Провести аналіз «Національної стратегії із створення безбар'єрного простору в Україні на період до 2030 року» задля сприяння сталому розвитку.

Виклад основного матеріалу. «Національна стратегія із створення безбар'єрного простору в Україні на період до 2030 року» [12] (далі – Національна стратегія) призначена для вирішення цих викликів. Національна стратегія акцентує увагу на розробці політики, яка сприятиме забезпеченню рівних можливостей для всіх громадян, незалежно від їх стану здоров'я або статусу та передбачає посилення заходів щодо доступності різних секторів, ґрунтуючись на 6 ключових напрямках: 1) Фізична безбар'єрність, 2) Інформаційна безбар'єрність, 3) Цифрова безбар'єрність, 4) Суспільна та громадянська безбар'єрність, 5) Освітня безбар'єрність, 6) Економічна безбар'єрність.

Національна стратегія [12] базується на ключових документах щодо формування безбар'єрного середовища, включаючи Конвенцію про права осіб з інвалідністю, яку ратифіковано Законом України від 16 грудня 2009 р. № 1767-VI, переглянуту Європейську соціальну хартію, яку ратифіковано Законом України від 14 вересня 2006 р. № 137-V, Конвенцію ООН про ліквідацію всіх форм дискримінації щодо жінок, та міжнародну ініціативу “Партнерство Біарріц”. Були також вивчені кращі світові практики формування інклюзивного простору, таких країн як Канада, Японія, Сінгапур, країни Європейського Союзу, Великобританія та США та враховано раніше напрацьовані стратегічні документи щодо розвитку України, включаючи створення доступного середовища для інвалідів, розвиток молоді, захист прав людини і подолання нерівностей, включаючи гендерні. Проте, недостатня статистична інформація ускладнює визначення точної кількості осіб,

які щодня зіштовхуються з різними перешкодами. Що, в свою чергу, впливає на складність формування та виконання державної політики, спрямованої на усунення цих перешкод.

Зазначимо, що термін «безбар'єрність» в Національній стратегії створення безбар'єрного простору вживається у наступному значенні: «безбар'єрність – загальний підхід до формування та імплементації державної політики для забезпечення безперешкодного доступу всіх груп населення до різних сфер життєдіяльності» [12].

«Національна стратегія створення безбар'єрного простору в Україні на період до 2030 року» сприяє забезпеченню доступності житла, що є ключовою частиною завдання 11.1. Національної доповіді «Цілі Сталого Розвитку: Україна 2030» [11], за допомогою наступних заходів: – підвищення доступності (впровадження універсальних принципів дизайну та стандартів доступності); – правовий захист (заходи та законодавчі ініціативи щодо захисту прав осіб з інвалідністю та інших маломобільних груп, включаючи право на доступне та комфортне житло); – державно-приватне партнерство (збільшення пропозиції фізично доступного та матеріально доступного житла, залучення приватного сектору до створення безбар'єрного житлового простору); – розвиток потенціалу (вмінь, можливостей) та підвищення обізнаності (навчання та підвищення обізнаності серед архітекторів, будівельників про важливість створення безбар'єрного простору, сприяння культурі інклюзивності та доступності в житловому секторі).

«Національна стратегія створення безбар'єрного простору в Україні на період до 2030 року» – це комплексний план, який надає пріоритет інклюзивності та доступності з урахуванням різноманітних потреб усіх громадян та спрямований на здійснення розвитку міст і сіл шляхом ретельного планування та управління з акцентом на участь громадськості. Це забезпечує виконання Завдання 11.2. Національної доповіді: «Забезпечити розвиток поселень і територій виключно на засадах комплексного планування та управління за участі громадськості» через: – участь громадськості (регулярні громадські консультації, представництво в органах прийняття рішень); – планування та управління (проведення оцінки потреб, пріоритет доступності, моніторинг та оцінка планів розвитку).

Національна стратегія створення безбар'єрного простору в Україні на період до 2030 року охоплює різні аспекти інклюзивного розвитку сус-

пільства, зокрема збереження культурної та природної спадщини. Це забезпечує виконання Завдання 11.3. «Забезпечити збереження культурної і природної спадщини із залученням приватного сектору» Національної доповіді ЦСР України через: – залучення приватного сектору (партнерство через спільні проекти, розробка системи стимулів); – збереження культурної та природної спадщини (впровадження політика захисту, освітні програми, сприяння впровадженню сталих практик).

У «Національній стратегії створення безбар'єрного простору в Україні на період до 2030 року» визначено критичну важливість забезпечення безпеки для всіх громадян, що забезпечує виконання Завдання 11.4. Національної доповіді ЦСР України: «Забезпечити своєчасне оповіщення населення про надзвичайні ситуації з використанням інноваційних технологій» та акцентує увагу на необхідності своєчасного оповіщення населення про надзвичайні ситуації через: – використання інноваційних технологій (використання цифрових платформ, впровадження систем оповіщення); – забезпечення своєчасного оповіщення (створення протоколів реагування на надзвичайні ситуації, навчання та підвищення кваліфікації, регулярне тестування).

Національна стратегія спрямована на сприяння більш інклюзивній та сталій моделі розвитку і узгоджується із Завданням 11.6. «Забезпечити розробку і реалізацію стратегій місцевого розвитку, спрямованих на економічне зростання, створення робочих місць, розвиток туризму, рекреації, місцевої культури і виробництво місцевої продукції» Національної доповіді «Цілі Сталого Розвитку: Україна» наступними методами: – стратегії місцевого розвитку (розвиток потенціалу, планування за участю); – економічне зростання та створення робочих місць (інвестиції в інфраструктуру, підтримка МСП); – розвиток туризму, відпочинку, місцевої культури та місцевих продуктів (просування культурної та природної спадщини; місцевих виробників підтримка; розвиток рекреаційних просторів).

Отже, «Національна стратегія створення безбар'єрного простору в Україні на період до 2030 року» є ключовим інструментом у досягненні Цілі сталого розвитку (ЦСР) 11 «Сталий розвиток міст і громад», яка спрямована на те, щоб зробити міста та населені пункти інклюзивними, безпечними, стійкими та сталими.

Згідно з проведеними дослідженнями «Національної стратегії створення безбар'єрного про-

стору в Україні на період до 2030 року» в контексті інклюзивності, варто зазначити, що міська мобільність була визначена як важливий елемент реалізації стратегії.

Міська мобільність ідентифікується не просто як елемент, а як критичний чинник, який може вплинути на реалізацію інклюзивної стратегії. Важливість ефективних, доступних та сталих систем міського транспорту в сучасному міському середовищі неможливо переоцінити, особливо в контексті Національної стратегії, спрямованої на підвищення доступності.

Дослідження підкреслює необхідність подальшого вивчення цієї теми та розробки комплексного набору заходів для її реалізації. Таким чином, в рамках «Національної стратегії створення безбар'єрного простору в Україні на період до 2030 року» стала міська мобільність відіграє ключову роль у створенні інклюзивного міста. Для цього необхідно зосередитися на додаткових дослідженнях та реалізації ряду ініціатив, спрямованих на покращення міської мобільності в Україні, що можуть включати розробку нових політик, впровадження нових технологій, проведення кампаній з підвищення обізнаності та ініціювання партнерств з ключовими зацікавленими сторонами.

Варто зазначити, що у сучасному світі *процес урбанізації та стала міська мобільність* стають ключовими факторами, які визначають форму та функціонування наших міст. Урбанізація – це процес, в якому все більше населення переходить від сільського до міського життя, що в свою чергу веде до підвищення попиту на ефективні транспортні системи. З іншого боку, стала міська мобільність – це прагнення до створення транспортних систем, які є доступними, ефективними, зручними та мінімізують негативні впливи на довкілля та суспільство. Ці два поняття взаємопов'язані та відіграють важливу роль у формуванні інклюзивного міста майбутнього. Розглянемо, як ці два процеси взаємодіють та впливають один на одного.

– Вплив урбанізації на міську мобільність: зростання міст вимагає більш надійних методів переміщення та ефективних транспортних систем, що включає розвиток громадського транспорту, просування велосипедного та пішохідного руху, а також впровадження інтелектуальних транспортних систем. Так, наприклад, інженери часто працюючи над розробкою транспортних систем, не приділяють достатньої уваги потребам пішоходів щодо можливості їх комфортного та безпечного пересування, знижуючи таким чином

загальну «привабливість» пішого пересування. В контексті війни та відновлення пошкоджених територій, постійно зростає необхідність врахування потреб усіх користувачів інфраструктури, особливо з огляду на збільшення кількості ветеранів та цивільних осіб з травмами та пораненнями в міських та сільських зонах. Пішохідна інфраструктура відіграє критичну роль в пересуванні осіб з обмеженими можливостями, допомагаючи їм дістатися до магазинів, медичних установ та громадського транспорту та є невід'ємною складовою концепції інклюзивного міста. Відсутність належної пішохідної інфраструктури може замкнути тисячі ветеранів та цивільних в їхніх домішках, позбавляючи можливості адаптації та повноцінного життя [16].

– Вплив міської мобільності на урбанізацію: ефективні транспортні системи сприяють розвитку міських районів, поліпшуючи доступність до робочих місць, освіти та інших необхідних послуг та місць, що приводить до більшої зайнятості та економічного розвитку, поліпшення якості життя місцевих мешканців, а також сприяє їх соціальній та культурній інтеграції; сприяння зростанню міст.

– Стала міська мобільність як рішення проблем інклюзивної урбанізації: *Стала міська мобільність як рішення проблем інклюзивної урбанізації*: Використання сталого транспорту сприяє зменшенню проблем, пов'язаних з урбанізацією, такі як забруднення повітря (використання сталого транспорту, такого як електромобілі, велосипеди, які зменшують викиди вуглецю), шум, пробки (зменшення пробок за допомогою розвитку альтернативних форм транспорту), зниження якості життя (зменшення забруднення, шуму та стресу, пов'язаного з пробками, може покращити здоров'я громадян) та ексклюзія (посилення доступності та мобільності може допомогти забезпечити рівні можливості для всіх громадян, незалежно від їх фізичних можливостей, віку чи соціального статусу). Важливо залучати громадськість до процесу прийняття рішень, щоб забезпечити, що стратегії міської мобільності відповідають потребам громадян (як приклад, пропозиції щодо створення велодоріжок, пішохідних зон та інших засобів для підтримки немоторизованого транспорту).

Отже, стала міська мобільність є потужним інструментом для рішення проблем інклюзивної урбанізації, сприяючи створенню здорових, справедливих та стійких міст.

«Стала мобільність – це надання послуг та інфраструктури для пересування людей і товарів».

Цей процес сприяє економічному та соціальному прогресу поточного та наступних поколінь, гарантуючи безпеку, фізичну та економічну доступність, ефективність та стійкість до змін. З акцентом на мінімізацію вуглецевих та інших викидів, а також на зменшення негативного впливу на довкілля [16].

Стала міська мобільність — це концепція, що передбачає створення та підтримку системи транспорту, яка балансує між економічним прогресом, соціальною справедливістю, комфортом та збереженням навколишнього середовища та може вирішити специфічні проблеми, пов'язані з інклюзивною урбанізацією.

Інклюзивна урбанізація передбачає процес створення інклюзивного міста, «яке без шкоди для економічного статусу, статі, раси, етнічної приналежності чи релігії забезпечує рівний доступ до соціальних, економічних і політичних можливостей для широкого кола мешканців міст. Це також місце, де жителі міста мають змогу брати участь у зростанні та процвітанні міста, уникаючи маргіналізації з точки зору доступу до основних міських послуг, соціальної участі та участі в політичному житті.» [2]. Однак, саме процес становлення інклюзивного міста часто супроводжується рядом наступних проблем (Таблиця 1.):

Висновки. Таким чином, стала міська мобільність може вирішити частину проблем, пов'язаних із впровадженням інклюзивної урбанізації, роблячи міста більш доступними, справедливими, сталими та безпечними для всіх мешканців, а також є ключовим елементом в створенні інклюзивного міста, що включає в себе доступ до транспорту, розвиток пішохідної та велосипедної інфраструктури, інтегровану транспортну систему (різні види транспорту для забезпечення можливості вибору для мешканців) та використання технологій для забезпечення доступності інформації (мобільні додатки, що надають інформацію про розклади, маршрути та інші аспекти транспорту, можуть полегшити мобільність для всіх громадян). «Національна стратегія із створення безбар'єрного простору в Україні на період до 2030 року» в поєднанні з основами сталої міської мобільності може стати одним з основних документів для інклюзивного розвитку України через: – сприяння доступності (стратегія передбачає впровадження стандартів доступності в усіх сферах суспільного життя, що сприятиме інтеграції людей з інвалідністю та інших маломобільних груп населення); – захист прав людини (стратегія спрямована на захист прав і свобод людей з обме-

Проблеми інклюзивної урбанізації та їх вирішення за допомогою сталої міської мобільності

	Проблема	Можливі шляхи вирішення
1	Перенаселеність і перевантаження транспортних систем/недоступність транспорту	Створення ефективних та доступних транспортних систем забезпечує доступ усіх громадян до основних послуг та можливостей міста, сприяючи зменшенню перевантаження
2	Погіршення якості навколишнього середовища	Надання переваги публічному транспорту, велосипедам, пішоходам та іншим екологічно чистим видам транспорту зменшує викиди та поліпшує якість навколишнього середовища.
3	Нерівномірний розподіл ресурсів.	Ефективна транспортна система забезпечує рівномірний розподіл ресурсів, забезпечуючи доступ до послуг та можливостей для всіх районів міста.
4	Енергетична неефективність	Використання енергоефективних технологій може знизити споживання енергії та відповідно зменшити викиди шкідливих речовин
5	Невідповідність інфраструктури реальним потребам	Стала міська мобільність сприяє покращенню та оптимізації існуючої транспортної інфраструктури, що, в свою чергу, поліпшить доступність та комфорт перебування для всіх громадян.
6	Соціальна нерівність	Сталий розвиток мобільності може забезпечити більш доступний та інклюзивний транспорт, сприяючи соціальній справедливості шляхом забезпечення рівного доступу до транспорту для всіх груп суспільства через покращення публічного транспорту, розвиток інфраструктури для пішоходів та велосипедистів, використання технологій, таких як каршеринг (прокат автомобілів) або мобільні додатки для оренди транспорту
7	Загроза безпеці	Стала міська мобільність має потенціал зменшення ризиків дорожньо-транспортних пригод за рахунок впровадження безпечних технологій та підвищення культури безпеки на дорогах через впровадження безпечних технологій, таких як автономні транспортні засоби, асистенти водія, системи попередження зіткнень та інтелектуальні системи управління трафіком; освіта водіїв, пішоходів і велосипедистів щодо культури безпеки на дорогах, розвиток та дотримання правил дорожнього руху, заохочення відповідальної поведінки на дорозі.

Визначено автором на основі [16]

женими можливостями, що є важливим аспектом інклюзивного розвитку); – економічний розвиток (створення безбар'єрного простору відкриває нові можливості для економічного розвитку, включаючи робочі місця та додаткові ринки); – соціальна інтеграція (безбар'єрне середовище сприяє соціальній інтеграції, забезпечуючи рівні можливості

для участі у суспільному житті); – заохочення екологічної стійкості (сприяння дизайну міст, які є не лише доступними та інклюзивними, але й екологічно чистими); – створення позитивного іміджу (реалізація стратегії може покращити міжнародний імідж України як країни, що дотримується принципів інклюзивності та рівності).

Список літератури:

1. Ainhoa Serna, Jon Kepa Gerrickagoitia, Unai Bernabé, Tomás Ruiz, Sustainability analysis on Urban Mobility based on Social Media content, Transportation Research Procedia, Volume 24, 2017, Pages 1-8, ISSN 2352-1465, <https://doi.org/10.1016/j.trpro.2017.05.059>. URL:<https://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S235214651730340X>
2. Elias, P. (2020). Inclusive City, Perspectives, Challenges, and Pathways. In: Leal Filho, W., Marisa Azul, A., Brandli, L., Gökçin Özyuar, P., Wall, T. (eds) Sustainable Cities and Communities. Encyclopedia of the UN Sustainable Development Goals. Springer, Cham. URL: https://doi.org/10.1007/978-3-319-95717-3_32
3. RODE, Philipp та ін. На шляху до нової міської мобільності: приклад Лондона та Берліна. 2015.
4. Гакенгаймер Р. Міська мобільність у країнах, що розвиваються. Дослідження транспорту, частина А: політика та практика, 1999, 33.7-8: 671-689.
5. Денисенко В. Стала мобільність у громадах: рекомендації щодо відновлення. URL: https://decentralization.gov.ua/uploads/library/file/839/%D0%9F%D0%BE%D1%81%D1%96%D0%B1%D0%BD%D0%B8%D0%BA_%D0%A1%D1%82%D0%B0%D0%BB%D0%B0_%D0%BC%D0%BE%D0%B1%D1%96%D0%BB%D1%8C%D0%BD%D1%96%D1%81%D1%82%D1%8C_%D1%83_%D1%82%D0%B5%D1%80%D0%B8%D1%82%D0%BE%D1%80%D1%96%D0%B0%D0%BB%D1%8C%D0%BD%D0%B8%D1%85_%D0%B3%D1%80%D0%BE%D0%BC%D0%B0%D0%B4%D0%B0%D1%85.pdf

6. Жук Ю. Бухта І., Стала міська мобільність як дієвий спосіб вирішення екологічних проблем. Конструктивна географія і картографія: стан, проблеми, перспективи: матеріали, 2020, 72.
7. Конституція України. Закон від 28.06.1996 № 254к/96-ВР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text>.
8. Лещук Г.В. «Концепт безбар'єрності в теорії та практиці інклюзії.» 2022.
9. Маргіта Н. О., Вороніна Р. М., Карий, О. І. Особливості планування сталої міської мобільності. *Вісник Національного університету Львівська політехніка. Логістика*, 2015, 833: 42-49.
10. Мохнюк Р.С. Інклюзія як один з напрямів стратегії розвитку громадянського суспільства: чинник культуротворчості. *Питання культурології*, 2022, 39: 182-193/
11. Національна доповідь Цілі Сталого Розвитку: Україна 2030. URL: <https://www.kmu.gov.ua/storage/app/sites/1/natsionalna-dopovid-csr-Ukrainy.pdf>
12. Національна стратегія із створення безбар'єрного простору в Україні на період до 2030 року. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/366-2021-%D1%80/conv#Text>
13. Прокопчук І.; Гладких В. Веломобільність в контексті державної транспортної політики: сучасні виклики. *Наукові перспективи (Naukovi perspektivi)*, 2022, 5 (23).
14. Сергієнко Л.В. Державна політика гарантування безпеки урбанізованих територій [Текст]: монографія. Житомир: ТОВ «Видавничий дім "Бук-Друк"», 2022. – 432 с.
15. Сидоренко, С. С. (2022). Генеза публічного управління розвитком безбар'єрного простору у закладах освіти України. *Публічне урядування*, (3 (31)), 60-69. URL: [https://doi.org/10.32689/2617-2224-2022-3\(31\)-8](https://doi.org/10.32689/2617-2224-2022-3(31)-8)
16. Стала мобільність у громадах: рекомендації щодо відновлення. URL: https://decentralization.gov.ua/uploads/library/file/839/%D0%9F%D0%BE%D1%81%D1%96%D0%B1%D0%BD%D0%B8%D0%BA_%D0%A1%D1%82%D0%B0%D0%BB%D0%B0_%D0%BC%D0%BE%D0%B1%D1%96%D0%BB%D1%8C%D0%BD%D1%96%D1%81%D1%82%D1%8C_%D1%83_%D1%82%D0%B5%D1%80%D0%B8%D1%82%D0%BE%D1%80%D1%96%D0%B0%D0%BB%D1%8C_%D0%BD%D0%B8%D1%85_%D0%B3%D1%80%D0%BE%D0%BC%D0%B0%D0%B4%D0%B0%D1%85.pdf

Sergiienko I.H. INCLUSIVE URBANIZATION AND SUSTAINABLE URBAN MOBILITY AS TOOLS FOR THE IMPLEMENTATION OF THE “NATIONAL STRATEGY FOR THE CREATION OF A BARRIER-FREE SPACE IN UKRAINE FOR THE PERIOD UNTIL 2030”

The article examines the importance of inclusive urbanization and sustainable urban mobility as key tools for the implementation of the «National Strategy for the Creation of a Barrier-Free Space in Ukraine for the Period Until 2030» (hereinafter – the National Strategy), which focuses on the formation of policies that will promote equal opportunities for of all citizens, regardless of their state of health or status, and includes in its structure the strengthening of measures aimed at the accessibility of various sectors that affect the quality of life of society. The provision of a barrier-free space by the National Strategy of Goal 11. The goal of sustainable development of Ukraine 2030, which aims to create cities and settlements that will be inclusive, safe, sustainable and sustainable, is analyzed. It is emphasized that inclusiveness and mobility not only improve the quality of life of all citizens, but also contribute to the sustainable development of the city, and the possibility of implementation in Ukrainian cities to achieve the goals of the barrier-free space strategy is analyzed. Urban mobility is a critical factor for the implementation of an inclusive strategy: efficient, accessible and sustainable urban transport systems are extremely important in the modern city. The impact of urbanization on urban mobility, the impact of urban mobility on urbanization is determined, and how urban mobility can be a solution to the problems of inclusive urbanization is determined. Special attention is paid to the role of the government, local self-government and the public in the implementation of the National Strategy, as well as the need for intersectoral partnership for its successful implementation. The conclusions of the article indicate the importance of inclusive urbanization and sustainable urban mobility in the implementation of the barrier-free space strategy, and also emphasize the need for continued research in this area. «The National Strategy for the Creation of a Barrier-Free Space in Ukraine for the Period Until 2030» in combination with the principles of sustainable urban mobility, can play a key role in stimulating the inclusive development of Ukraine, through: – promoting accessibility; – protection of human rights; – economical development; – social integration; – encouragement of environmental sustainability; – creating a positive image.

Key words: permanent urban mobility, barrier-free space, inclusion, inclusive development of cities, local self-government, goals of sustainable development Ukraine.